

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobkyně: **C. S.**
zastoupena Mgr. Jiřím Kubalou, advokátem AK
se sídlem Frýdek-Místek, Josefa Václava Sládka 35

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3
poštovní schránka 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2018, čj. OAM-226/ZA-ZA11-VL13-2016

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2018, čj. OAM-226/ZA-ZA11-VL13-2016 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce náhradu nákladů řízení v částce 17.171,- Kč.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Dne 7. 2. 2018 vydal žalovaný správní orgán rozhodnutí, kterým neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle §§ 12 – 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

2. Žalovaný dospěl po provedeném správním řízení k závěru, že žalobkyně ve své vlasti nevyvíjela žádnou činnost, směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledována, k možnému naplnění podmínek ustanovení § 12 písm. b) tohoto zákona pak uvedl, že nebyly naplněny ani podmínky důvodných obav z pronásledování z žalobkyní tvrzeného pronásledování z náboženských důvodů. Žalobkyně netvrdila pobyt blízké osoby na zdejším území, proto nebyly naplněny ani podmínky § 13 či 14b) zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že žalovaný dospěl po posouzení případu žadatelky k závěru, že nebyla ve své vlasti pronásledována, neseznal ani žádný důvod pro případné obavy z jejího návratu, je přesvědčen, že jí nehrozí azylově relevantní perzekuce.

II. Žalobní argumentace

3. Žalobkyně nemá zásadní připomínky k vyličení skutkového stavu v napadaném rozhodnutí, byť s interpretací některých skutečností nemůže souhlasit. Přesto v rámci přehlednosti celé žaloby uvádí podstatné skutečnosti, které zazněly z úst žalobkyně zejména při pohovoru s pracovníky žalovaného dne 09. 03. 2016, 26. 05. 2016 a 13. 10. 2016:

a) Žalobkyně se narodila 31. října 1973 ve městě Shang Qiu, provincie Henan v Číně. Je křesťankou, hlásí se k Církvi všemohoucího Boha. Je rozvedená.

b) V roce 2016 byla nucena vycestovat z Číny pro vážnou hrozbu ze zatčení, když v listopadu 2012 již jednou byla zadržena. Proto žalobkyně v roce 2016 vycestovala a požádala o mezinárodní ochranu v České republice. V protokolu o poskytnutí údajů ze dne 09. 03. 2016 sdělila, že v zemi svého původu byla jako křesťanka nábožensky perzekuována.

c) V průběhu pohovoru uvedla, že problémy s policií začala mít až poté, co se stala věřící (členkou církve se stala v roce 2005). Ve svém okolí se setkávala se zatýkáním souvěrců, uvedla, že „v Číně může být zatčen jakýkoliv věřící..., veškeré křesťanské církve označuje naše komunistická vláda za nebezpečné sekty. Čínská oficiální církev, církev Trojí soběstačnosti, je povolena, ale v posledních letech ani jejím členům není povoleno uctívat Boha, vyznávat svoji víru. I na internetu se dočtete, že čínská vláda prohlašuje písmo svaté za škodlivou sektářskou knihu. Oni pronásledují oficiální církev a ještě tvrději pronásledují domácí církve. Děje se tak po celé Číně, ve velkých městech i malých vesnicích. Na ulicích můžete vidět vylepená oznámení, kterými vláda nabádá lidi, aby udávali věřící, bývá slibovaná i odměna. Ve školách rozdávají papíry, na kterých jsou napsané rouhavé věci o Bohu a rodiče to musí podepsat. Když to podepíšete, dáváte tím najevo, že nevěříte v Boha, kdo nepodepíše, o tom už se pak ví, že je věřící.“

d) Žalobkyně vyličila běžné aspekty svého náboženského vyznání, jako je sociální uspořádání, nauka apod., mimo jiné také potřebu kázat víru dalším lidem. Tuto funkci měla také žalobkyně samotná, která patřila i mezi vedoucí.

e) V pohovoru ze dne 7. 11. 2016 rovněž žalobkyně uvedla, že byla v neustálém nebezpečí, že ji zatknou, že ji budou mučit a že bude muset jít do vězení. Uvedla, že „Pokud bych se vrátila do vlasti, mohla bych být znovu zatčena.“ Dále popsala, že v prosinci roku 2015 ji telefonovala dcera, která jí řekla, že ji doma hledala policie.

f) Sama uvádí, že co se týče policejních zásahů, tak byla zadržena v listopadu roku 2012, kdy podrobně popsala průběh svého zatčení i výslech.

4. Žalobkyně je přesvědčena, že v jejím případě byly jednoznačně naplněny důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, jak podrobněji dále rozvedla. Odkazuje na rozsudek ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. 5 Azs 36/2008, v němž Nejvyšší správní soud vyložil kritéria pro udělení azylu, která musí žadatel kumulativně splnit, s poukazem na to, že reflektuje jak ustanovení Ženevské úmluvy, tak Kvalifikační směrnice. Žalobkyně tato kritéria splňuje, v současné době pobývá v ČR, má odůvodněný strach z pronásledování, a to z důvodu jejího náboženského vyznání. Ve své výpovědi žalobkyně uvedla, že je členkou neregistrované (tzv. domácí) křesťanské církve. Z její výpovědi dále vyplývá, že jak obavy její, tak obavy jejího okolí z pronásledování ze strany státu, jsou postaveny na racionálním základě. V důkazních materiálech k Čínské lidové republice je zcela jednoznačně uvedeno, že členové domácích nepovolených církví jsou pro svou víru pronásledováni, soustavně rušeni raziemi v místech setkání, zadržováni, ponižujícím způsobem vyslýcháni, následně rovněž v mnohých případech trestně stíháni a trestáni odnětím svobody, dále jsou mučeni a v některých případech beze stopy mizí. Dále je členům těchto církví zabavován náboženský materiál, knihy apod., ale i peníze, a to bez opory v zákoně. Zde žaloba poukazuje na Příručku k postupům pro určování právního postavení uprchlíků a vybraná doporučení UNHCR z oblasti mezinárodní ochrany (dále jen „Příručka UNHCR“). Žadatelka prokazatelně poskytla relevantní důvody, proč se obává jakéhokoli dalšího pobytu na území Číny, a to na základě osobních zkušeností s pronásledováním a porušováním základních lidských práv, přitom újma hrozící žalobkyni, dosahuje intenzity pronásledování.
5. S odkazem na znění ustanovení § 2 odst. 7 zákona o azylu pak žalobkyně sdělila, že neměla možnost využít vnitřního přesídlení, resp. takovéto přesídlení by bylo naprosto neúčelné, když k požadavku účelnosti vnitřního přesídlení odkázala na rozhodnutí NSS ze dne 24. 1. 2008, sp. zn. 4 Azs 99/2007. Informace o zemi původu žalobkyně navíc jasně prokazují, že k pronásledování křesťanů dochází na celém území Číny – zde zejména odkaz např. na zprávu organizace ChinaAid, z jejíchž statistik vyplývá, že pronásledování křesťanů probíhá masově ve všech částech země. Mnohé podklady pak prokazují i naplnění podmínky selhání ochrany v zemi původu. V dané věci nemůže být pochyb o tom, že je žalobkyně příslušná k náboženské skupině, která je v Číně systematicky pronásledována a jejíž členové jsou podrobováni ponižujícímu zacházení, mučení, a svévolnému trestání. V případě žalobkyně se tak jedná o odůvodněný strach z pronásledování z azylově relevantního důvodu (náboženství), současně není osobou, která by naplňovala znaky uvedené v § 15 zákona o azylu. Z výše uvedeného je tak zcela zřejmé, že žalobkyně splňuje všechny zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.
6. K udělení humanitárního azylu žalobkyně uvedla, že tento skutečně neslouží primárně pro poskytnutí ochrany osobě jako je ona, tedy osobě, která splňuje podmínky pro přiznání azylu, nicméně v rozhodnutí si nelze nepovšimnout odůvodnění situací, kdy se tento institut využívá. Správní orgán zde tvrdí, že se humanitární azyl využije pouze ve chvíli, kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit.“ S tímto tvrzením lze obecně souhlasit, avšak žalobkyni není zřejmé, proč se žalovanému jeví jako humánní její vystavení důvodnému riziku zatčení, mučení nebo i “zmizení”, ihned po příletu na území Číny.
7. K důvodům pro udělení doplňkové ochrany žaloba poukázala na § 14a zákona o azylu a čl. 33 odst. 1 Ženevské úmluvy, dále čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a

základních svobod, čl. 7 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech. Poukazuje i na znění čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení a čl. 31 a 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Považuje za zřejmé, že by jejím navrácením do Číny došlo k porušení zásady non – refoulement, neboť jí hrozí nebezpečí vážné újmy, tedy mučení a nelidské či ponižující zacházení či trestání. Ve spisu je doložena zpráva Ministerstva zahraničí ČR, která vychází ze zprávy Velvyslanectví ČR v Pekingu. Tuto zprávu z června 2015 však žalovaný odmítl využít pro její zastaralost, i když řízení bylo zahájeno v lednu 2016, tato zpráva je ohledně kritérií doplňkové ochrany poměrně podstatný zdroj informací. Z jejího znění je možné citovat, že: „Podle oslovených bude čínská strana rozlišovat žadatele s politickým motivem a žadatele s ekonomickým motivem. Na základě individuálního přístupu k jednotlivým kauzám lze očekávat, že někteří neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu budou po návratu omezováni na svých právech (např. právo cestovat, nucené domácí vězení apod)“. Zatímco žalovaný nepřeložil důkazní materiály poskytnuté žadatelkou a využil pouze omezeného množství důkazních materiálů, rozhodně se nevypořádal s otázkou, zda jsou podobné obavy liché. Žalobkyně je přesvědčena o nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Neudělení doplňkové ochrany je v neposlední řadě v rozporu s Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod. (dále jen „EÚLP“), v této souvislosti žaloba odkazuje na rozsudky ESLP.

8. V dalším žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost a nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí, kdy skutkové závěry jsou formulovány natolik obecně, že jsou zcela neurčité a nekonkrétní, skutkové a právní závěry žalovaného si na mnoha místech vzájemně odporují a protiřečí. Vzhledem k tomu, že z napadeného rozhodnutí vůbec nelze rozeznat, které konkrétní důkazy vedly ke kterým konkrétním skutkovým zjištěním a z jakých důvodů, je možné shrnout, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné. V dalším pak žalobkyně upozorňuje v dané souvislosti na různé části rozhodnutí, které žalovaný buď kopíroval, či jsou z uvedených důvodů zcela nelogické. Žalovaný nezdůvodnil řádně případnou nevěrohodnost výpovědi žalobkyně, neshromáždil za tím účelem dostatečné důkazy. V celém svém rozhodnutí tvrdí, že je seznámen se situací v Číně, a že nepopírá problematičnost postoje čínské vlády k náboženským skupinám, přitom na druhé straně uvádí, že žalobkyni v Číně nehrozí jakékoliv nebezpečí. Žalovaný tak naprosto popírá veškeré zásady logiky, závěr o absenci nebezpečí v případě návratu žalobkyně učinil bez jakékoli opory v dokazování, resp. v přímém rozporu s navrženými důkazy. Staví toliko na své ničím nepodložené domněnce, že když on sám Číně nesdělil, že žadatelka žije na jeho území a žádá si zde o mezinárodní ochranu, pak se to čínská vláda nemůže nikterak dozvědět. Dále žalovaný bez jakýchkoliv důkazů či podkladů konstruuje spekulace, že žalobkyně sama iniciovala medializaci, aby pro sebe v řízení dosáhla lepších výsledků. Jedná se o zcela neodůvodněné očerňování žalobkyně ze strany správního orgánu, které nemá podklad v provedených důkazech.
9. Na straně 21 a následující napadeného rozhodnutí vytváří žalovaný jakousi konspirační teorii bez jakýchkoliv důkazů a v přímém rozporu s provedeným dokazováním, obsaženým v daném správním spisu o tom, že žalobkyně je údajně ekonomickým migrantem. Toto tvrzení je zjevně nepodložené, vzbuzuje závažné pochybnosti o zákonnosti napadeného rozhodnutí, a co se týče skutkových zjištění obecně, pak je zjevné, že žalovaný nerozlišuje mezi těmi, které by měly vyplynout na základě provedeného dokazování a mezi těmi, které jsou výsledkem domněnek a jeho teorií, ač

nemají podklad v provedených důkazech. Jedná se o zřejmé porušení zásady zákonnosti a rovněž o porušení práva žalobkyně na spravedlivý proces. Namísto toho, aby žalovaný kladně hodnotil snahu žalobkyně o obstarání vlastního zaměstnání a o integraci do české společnosti, vytváří teorie, kterými se snaží i tyto veskrze kladné skutečnosti zneužít k tíži žalobkyně. Neexistuje jediný relevantní důvod, proč by žalobkyně nemohla v souladu s platnými zákony pracovat. Naopak jako zjevně nelogické by se jevilo několikaleté vyčkávání na ubytovně a pobírání sociálních příspěvků. Naprosto nepodložené a irelevantní jsou i neurčité a nepodložené domněnky žalovaného, nacházející se na straně 21 a dále napadeného rozhodnutí, o tvrzené organizované skupině, o organizované cestě do Zastávky u Brna, atd. Tyto skutečnosti nejsou nijak důkazně podloženy a žalovaný jimi argumentuje zcela v rozporu se zásadou materiální pravdy, kdy zejména ignoruje obsahy pohovorů s žalobkyní. Z důvodu vágních formulací nadto není zřejmé, z jakých konkrétních důkazů žalovaný své domněnky dovozuje.

10. K argumentaci žalovaného o bezproblémovém vycestování žalobkyně ze země původu a získání cestovního dokladu žaloba podává vyjádření k uvedení nepravdivých informací pro potřeby udělení turistického víza – zde v tom smyslu, že žalobkyně jednak byla nucena za dané situace použít vytvořené dokumenty k opuštění Číny, a dále, o tomto řádně sama informovala, když předložila svou žádost o azyl a vízum, kde byly uvedeny odlišné informace. Jak je uvedeno v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 26. 5. 2016, žalobkyně byla nucena uvést nepravdivé údaje, neboť v opačném případě by jí nebylo umožněno vycestovat z Číny a byla by stíhána tamními orgány, tedy, neměla jinou možnost jak ochránit svou svobodu, zdraví a možná i život, než uvést nepravdivé údaje, aby mohla uprchnout ze své vlasti. Neobstojí tak tvrzení žalované, že žalobkyni byly vydány cestovní dokumenty bez jakýchkoli problémů, žalobkyně má naopak za to, že pokud by uvedla pravdivé údaje, nejenže by jí nebylo dovoleno vycestovat, ale mohla by být zadržena čínskými orgány. V této souvislosti pak uvádí, že pronásledování křesťanů v Čínské lidové republice nemusí být nutně zcela centralizováno. Lze se také domnívat, že o mučení křesťanů se nepíší úřední protokoly a toto faktické jednání nemívá své “číslo jednací”. Dokonce i méně závažné prohřešky proti lidským právům nebudou podléhat centrální evidenci. Celníci na letišti zřejmě neměli přístup do evidence, kde je žalobkyně vedena jako nežádoucí či problémová osoba s ohledem na její náboženství. To však v žádném případě nesvědčí o neexistenci pronásledování žalobkyně, resp. jejího odůvodněného strachu z pronásledování. Nesvědčí to ani o “naprostém nezájmu” čínských úřadů o osobu žalobkyně. Nadto leželo důkazní břemeno ohledně organizace čínských policejních složek na žalovaném, a to s ohledem na konstantní judikaturu, např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2008, č. j. 9 Azs 64/2008-67. Žalovaný se ani nepokusil svému důkaznímu břemenu dostat, kdy ani jeden z jím shromážděných podkladů rozhodnutí se této otázce nevěnuje. Žalobkyně přitom ani nikdy netvrdila, že za svou víru byla oficiálně stíhána.
11. V dalším žaloba poukazuje na nedostatečné seznámení žalobkyně s podklady, kdy k tomuto úkonu nebyl dostatečný časový prostor a též odlišný skutkový stav rozhodnutí, na něž v napadeném rozhodnutí správní orgán odkazuje. Žalobkyně poskytla správnímu orgánu pravdivou výpověď o svém pronásledování a důvodech, které jí přinutily opustit svou vlast. Rovněž z těchto důvodů žila každý den ve strachu z pronásledování a diskriminace. Žalovaný neprokázal, že jí uváděné skutečnosti nejsou

pravdivé, navíc jí nabízené důkazy ani neprovedl. Žaloba tak navrhovala zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 14. 6. 2018 popřel oprávněnost námitek žaloby, s těmito nesouhlasí, neboť neprokazují, že by porušil některá ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobkyně, shromážděné informace o zemi původu, s tím, že trvá na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru správní orgán zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla, a opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však správní orgán nezjistil žádné důvody k udělení mezinárodní ochrany v jakékoliv její formě.
13. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou a účelovou. Ve svém vyjádření sdělil, že žalobkyně dle jeho přesvědčení pouze opakuje či shrnuje, co říkala u pohovorů, případně svá tvrzení "upřesňuje" podle toho, jaké konkrétní nesrovnalosti správní orgán našel a v napadeném rozhodnutí zdůvodnil, případně svá tvrzení umocňuje ve snaze připsat jim požadovaný azylový význam. Správní orgán odkazuje na usnesení ze dne 24. 7. 2015 č. j. 3 Azs 215/2014-35 a rozsudek ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 – 63, v nichž Nejvyšší správní soud řešil skutečnosti a důvody, které žadatel o mezinárodní ochranu musí uvést, aby bylo možné dovodit, jaký důvod pro udělení azylu mu svědčí, též musí unést důkazní břemeno. Svou žádost žalobkyně odůvodňovala svým náboženským přesvědčením, důvody k udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu však v posuzovaném případě absentují. Správní orgán uvádí, že v napadeném rozhodnutí velmi podrobně vysvětlil, co jej vedlo k závěru, že individuální tvrzené pronásledování z důvodů náboženského vyznání žalobkyně nebo její budoucí údajnou hrozbu v případě návratu do země původu u žalobkyně neshledal. Správní orgán sice v napadeném rozhodnutí uvedl, že nezpochybňuje věrohodnost výpovědi žalobkyně ohledně její příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině či její tvrzení o životě v zemi jejího původu a konkrétních potížích. Přesto byl však nucen konstatovat přítomnost řady okolností značně snižujících její věrohodnost i ve vztahu k dalším tvrzením stran skutečných důvodů odchodu z vlasti, příjezdu do ČR a požádání o mezinárodní ochranu. V odůvodnění poukázal na konkrétní souvislosti, o něž své závěry opírá. V podrobnostech na ně odkazuje, rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné a netrpící nepřezkoumatelností. Správní orgán za účelem zjištění skutečného stavu věci provedl se žalobkyní celkem tři pohovory, ve kterých měla možnost objasnit všechny důvody a okolnosti, které jí vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu. V rámci těchto pohovorů však žalobkyně většinou odpovídala vyhýbavě a velmi obecně. Žalobkyně často nikoho nejmenovala, mluvila obecně o sestřích ve víře, cestovní kanceláři, nějakém Číňanovi či Číňance atd. Mluvila o svém rozsáhlém pronásledování, avšak při zařizování víza, cestovního dokladu či následném legálním vycestování neměla žádné problémy. V této souvislosti odkázal správní orgán na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 10. 2017 ve věci Y. L. proti Švýcarsku (stížnost č. 53110/16), která byla podána stěžovatelkou čínské státní příslušnosti, hlásící se ke křesťanské domácí Církvi všemohoucího Boha. Ve zprávách o zemi původu se objevují informace o uplatňování výjezdních kontrol s cílem zabránit cestám do zahraničí některým disidentům, také o tom, že letištní bezpečnostní pracovníci mají přístup do online databáze občanů čínského

Úřadu veřejné bezpečnosti (Public Security Bureau of China), kteří byli odsouzeni za trestný čin nebo jsou hledáni správními orgány.

14. Správní orgán je přesvědčen, že v případě žalobkyně shromáždil dostatečné množství aktuálních a relevantních informací z různých objektivních zdrojů, na základě kterých byl spolehlivě zjištěn skutkový stav. V rozhodnutí uvedl, které doložené či navrhované materiály mezi podklady pro rozhodnutí nezařadil, včetně důvodů, jež jej k takovému kroku vedly. Je přesvědčen, že žalobkyni svým postupem na jejích právech nezkrátil, tato při dokládání dokumentů uvedla, že v doložených materiálech není zmiňována, a že neobsahují cokoli, co by mělo souvislost přímo s ní. V dalším žalovaný poukázal na zprávu - Čína: Křesťané, vydanou Ministerstvem vnitra Velké Británie v březnu 2016, kterou v napadeném rozhodnutí uvedl, s tím, že jde o jeden z řady dalších k věci shromážděných podkladů, v jejichž celkovém kontextu byl žalobkyní předestřený azylový příběh posuzován. K namítané zastaralosti rozhodnutí, které zmiňuje, pak správní orgán uvedl, že těžil zejména z informace o tom, že jména osob zadržených během setkání podzemních církví jsou evidována v databázích PSB, s tím, že to první, co příslušníci PSB nebo [úřadu pro náboženské záležitosti (RAB)] udělají, když provedou zátah proti domácí církvi, je zjištění čísla OP, jména a osobních údajů typu data narození a adresy bydliště/zaměstnání, tyto údaje ukládají a klasifikují do jedné z pěti tříd „bezpečnostní a politické hrozby“ v rámci „databáze řízení dynamické stability“, ke které mají přístup všechny složky čínského bezpečnostního aparátu.
15. Žalobkyně přistoupila k objasňování předložené nepravdivých informací zastupitelskému úřadu ČR a rovněž cizinecké policii na mezinárodním letišti Václava Havla v Praze až po konfrontování s kopií své žádosti o udělení víza, obsahující informace rozdílné od těch, které poskytla v řízení o mezinárodní ochraně. Žalovaný poukázal rovněž na pravděpodobný organizovaný příjezd žalobkyně s ostatními souvěrci, bezproblémové vycestování z Pekingu, její zařazení na zdejší pracovním trhu a nesdělení konkrétního impulsu k odjezdu ze země původu po letech tvrzených problémů. Uzavřel, že důvody žalobkyně k odjezdu z Číny byly jiné, než prezentuje, s vysokou pravděpodobností se jedná o důvody ekonomické. Poukázal rovněž na to, že žalobkyně tvrzenému zájmu policie o svou osobu dle jejího vlastního vysvětlení úspěšně unikala až do svého odletu změnou bydliště. Sama uvedla, že stěhování patřilo k jejímu životu, stěhovala se často, přičemž jinak se její život nijak nezměnil, pokračovala ve svém náboženském životě. Žalobkyně popsala jediný incident s bezpečnostními složkami, který se ovšem odehrál již v listopadu 2012, tedy více jak 3 roky před odjezdem z Číny a podáním žádosti o mezinárodní ochranu. Správní orgán tak po zvážení všech ve věci podstatných skutečností konstatoval, že žalobkyně pouze využila uvedených znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními následně vygradovala svůj azylový příběh a vytvořila údajné obavy z návratu do vlasti, přičemž dle názoru žalovaného prezentované potíže značně nadhodnotila. Správní orgán je toho názoru, že pokud by byla žalobkyně ve své vlasti pronásledována, jak uvádí v průběhu správního řízení, jistě by byla policií sledována jako nežádoucí či problémová osoba z náboženských důvodů a sotva by mohla ze země vycestovat legální cestou bez jakýchkoli problémů, s vlastním pravým pasem obsahujícím biometrické údaje. Státní orgány v Číně měly dostatek času i prostředků k zadržení žalobkyně, pokud by o ni skutečně měly zájem. Skutečnosti představující okolnosti hodné zvláštního zřetele v případě žalobkyně shledány nebyly, žalovaný své rozhodnutí řádně odůvodnil i ve

vztahu k ustanovení § 14 zákona o azylu. Při posouzení situace žalobkyně nepřekročil meze správního uvážení a vyslovený závěr řádně odůvodnil.

16. Ve vztahu k posouzení důvodnosti žádosti z hlediska ustanovení § 14a žalovaný odkázal na rozsudek NSS v Brně č.j. 5 Azs 80/2007 ze dne 17. 3. 2008, dále č.j. 5 Azs 232/2005 ze dne 27. 9. 2006, poukázal i na to, že k vyřešení své situace mohla žalobkyně využít i možnosti vnitřního přesídlení, což jak vyplývá ze správního spisu i úspěšně udělala, odkázal na její bezproblémovou cestu do Pekingu a odlet z jednoho z nejlépe střežených a kontrolovaných míst v zemi. Až do doby jejího vycestování nebo minimálně v tomto momentě měly čínské státní orgány dostatek možností žalobkyni zadržet, pokud by o její osobu měly skutečný zájem, jak žaloba tvrdí. Sdělení žalobkyně, že v té době, kdy si vyřizovala pas, po ní nebylo vyhlášeno velké pátrání, jinak by se ze země nedostala ani si nevyřídila pas, takže úředníci, u kterých si vyřizovala pas, nevěděli, že ji mají zadržet, nepovažoval správní orgán za přesvědčivé. Takové tvrzení žalobkyně navíc znevěrohodňuje výpověď o intenzivním zájmu čínských orgánů o její osobu. K námitce žalobkyně, že správní orgán v napadeném rozhodnutí některou pasáž citoval dvakrát, žalovaný uvedl, že je sice pravdou, že je v rozhodnutí jedna pasáž uvedena dvakrát, nicméně tato je uvedena jednou u zdůvodnění neudělení azylu a podruhé u zdůvodnění neudělení doplňkové ochrany, což jistě nemůže způsobit nezákonnost rozhodnutí. Podle informací, dostupných žalovanému, neexistují žádné důkazy o systematickém týrání včetně zadržování a špatného zacházení neúspěšných žadatelů o azyl, kteří se vraceli do Číny. Prezentovaná obava žalobkyně se tak jeví spíše jako účelová.
17. Návrhy na provedení důkazů odkazujících na jiná řízení a rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu podaných jinými osobami považuje správní orgán za irelevantní, každá žádost o mezinárodní ochranu je správním orgánem vždy posuzována striktně individuálně na základě konkrétních skutkových okolností, stejně tak tomu bylo i v případě žalobkyně. Na tom nic nezmění ani skutečnost, že správní orgán shledal stejné typové znaky u dalších žádostí o mezinárodní ochranu, podaných členy dobře organizované skupiny, kteří spolu s žalobkyní o mezinárodní ochranu v průběhu zhruba jednoho roku požádali. Doplňková ochrana nebyla žalobkyni udělena, neboť na základě individuálního posouzení případu žalovaný neshledal přítomnost opodstatněných obav ze skutečného nebezpečí vážné újmy. Skutečnosti prezentované v této souvislosti žalobkyní ani po zohlednění shromážděných podkladových informací o zemi původu netvoří logický předpoklad jejího vystavení riziku pronásledování či skutečného nebezpečí vážné újmy pro případ návratu do Číny. V tomto ohledu žalovaný odkázal na konkrétní souvislosti uvedené v odůvodnění správního rozhodnutí. V závěru svého vyjádření navrhl žalovaný zamítnout žalobu jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud nařídil ve věci jednání na den 29. 5. 2019, jednání se zúčastnil žalovaný a zástupce žalobkyně. V průběhu jednání soud konstatoval ze správního spisu, že žalobkyně poskytla žalovanému ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany údaje **dne 9. 3. 2016**, uvedla, že je státním příslušníkem Číny, téže národnosti, vlastní cestovní doklad platný do 5. 1. 2025. Jejím náboženským přesvědčením je církev Křesťanství (Všemocný Bůh), od r. 2005. Není a nebyla politicky organizována, od listopadu 2011 je rozvedená, je matkou dvou dětí (1993, 1997). Uvedla dvě poslední bydliště, vždy tam žila 4 měsíce, nikde nežila déle než rok, stále se stěhovala. Vlakem cestovala do Pekingu, odtud letecky do Ruska a přesedla na letadlo do ČR. Jako důvod své žádosti uvedla perzekuci náboženství ze strany čínské vlády, 5. 12. 2015 jí dcera řekla, že doma byla policie a měla k ní nějaké dokumenty, její bývalý manžel policii poskytl o její víře nějaké materiály. Manžel ji udal, měl za to nějaké výhody, proto odjela z Číny. Už jednou předtím byla chycena, kdyby se to stalo znovu, musela by čelit zatčení.
19. V rámci **pohovoru dne 9. 3. 2016** žalobkyně uvedla, že žila před odjezdem sama v pronajatém bytě, neodvažovala se žít společně se souvěrci, byla vedoucí náboženské skupiny. Manžel jí dal po rozvodu 100 tisíc juanů, platila měsíční nájem 100 juanů, stravovala se u spoluvěrců doma, nikde nepracovala. Manžel se zabýval nemovitostmi, vyplatil ji z domu. Chtěl se rozvést, protože žalobkyni sledovala policie, přišla pro ni domů, on se bál, že to negativně ovlivní děti. Žalobkyně proto s rozvodem souhlasila. Přišli za ní i vedoucí okrsku, aby se vzdala víry, byla známá, od chycení v listopadu 2012 se často stěhovala. Trvalý pobyt může být zaznamenán jen v bytě, který člověku patří, i nadále tak byla vedena v domě. Naposledy byla na návštěvě v březnu 2013, příbuzná ji vyhodila. Děti žily s otcem, jenom si volali, naposledy je viděla při té návštěvě. Bylo to pro ni velmi bolestivé, ale protože vláda pronásleduje věřící, neměla jinou možnost. Pas si začala vyřizovat v prosinci 2014, v provincii Shandong se stal incident, byly vylepovány plakáty s odměnou za příslušníky školy Quannengshen, za řadového člena 5 tisíc juanů a za vůdce 50 tisíc. Žila ve velkém strachu a chtěla svobodně věřit a dostat se na nějaké místo, kde by to bylo možné. Volala jí dcera, že manžel spolupracuje s policií a že by měla odjet. V listopadu 2012 byla chycena. V lednu 2015 byla sama, ale nyní přijela ve skupince tří, seznámila se s paní W. B., která našla cestovní agenturu. Potkali se na náboženském shromáždění, to nesmělo přesáhnout 5 lidí, to je pravidlo, aby neupoutali pozornost. Místa se stále mění, i čas, jedna správní jednotka má 30 – 40 lidí, tu má na starosti 1 vedoucí. Ve městě Shang Qiu jich bylo mnoho, ona byla zodpovědná za jednu jednotku. Vůdci se scházeli v 5 a řešili problémy, které se vyskytly. Vůdce volí shromáždění, ona dostala nejvíce hlasů, lidé ji znali, navštěvovali skupinky a shromažďovali se. Vše čerpala z knihy Slova zjevená v lidském těle – Hua Zai Roushen Xianxian. Tu knihu má každý člen, ona od r. 2005, popsala části knihy. Vedoucí byla od r. 2008, bylo důležité předávat víru, navštěvovala setkání pětičlenných skupinek, měla 4 pobočníky, každý měl svůj úkol, předávat víru, materiály, strážit data o příslušnících a povinnost života. Zнала ale jen náboženské přezdívky, nikoliv pravá jména, kdyby byli bití, mohli by je vyzradit. Knihy byly tištěny v nakladatelství Všemocného Boha, ona je dostávala od jednoho člena. Nad sebou měla jednoho z vůdců Z. F., s nímž se setkávala, kdo vedl jeho, neví. V Božím společenství jsou si všichni rovni, Bůh každého pověřil jeho úkolem. V r. 2012 byla chycena, policisté ji legitimovali, neměla průkaz u sebe, v tašce měla materiály, odvedli ji násilím do auta a odvezli na stanici, kde musela stát s rukama nahoře, bili ji tyčí i do tváře, prohledali tašku a ptali se, zda je vůdce, chtěli vědět, kde

jsou církevní peníze, a když se zřekne víry, že ji pustí. Byla tam dvě noci, pak se hlídač opil a usnul a ona utekla, neví, jak se o ní dozvěděli. Hned se přestěhovala, pak se stěhovala často, patřilo to k jejímu životu. Vícekrát ji hledali v bytě u rodiny, manželovi se to kvůli dětem nelíbilo, když někdo je věřící, nemůže studovat, vstoupit do strany, pracovat ve státních službách či v soukromém sektoru, jít do armády. Kdyby ji chytili, byla by odsouzena. Úředníci, u nichž vyřizovala pas, o ní nevěděli, nebylo po ní vyhlášeno velké pátrání, možná věděli, jak se jmenuje, ale nevěděli, kde bydlí. Ona své jméno na policii neřekla. Manžel dostal peníze za to, že pomáhal policii. Pomohla jí cestovní agentura, tam šla paní W. B. Ta věděla, že zde je možné ucházet se o náboženský azyl. Po příletu šli na vlakovou stanici, kde potkali nějakého Číňana a ten jim řekl, že v Brně je levněji, tam zůstali 4 dny, zeptali se na PS a odjeli tam. V celé Číně jsou potlačovány náboženské svobody, sousedé se na ni dívali nelibě a představitelé okrsku chtěli, aby se víry vzdala, členové jsou perzekuováni. Čína je ateistická země. Kdyby se vrátila, byla by uvězněna.

20. V rámci **pohovoru dne 26. 5. 2016** krom již sdělených skutečností uvedla žalobkyně, že do ČR přijela proto, že se ví, že v Evropě je náboženská svoboda, je zde poprvé. V agentuře došlo ke změnám, je zapsáno, že W. B. je její dcera, ale není, v hukou došlo ke změně proto, že rodiče W. B. byli vězněni, takže by nemohla vycestovat. K dokladům uvedla, že doklad o zaměstnání není pravý, falešné jsou údaje o rodině i bydlišti. Rodiče dívky mají zákaz opustit zem. Měla zajištěnu zpáteční letenku, ale nechtěla se vrátit. O jejím záměru věděla její dcera a matka, matka ví, kde je, dcera nikoliv. Matka a dcera jsou věřící, manžel a otec nikoliv. Chtěla by zde pobývat legálně a pracovat. Ve vlasti podnikala s oděvy a též řídila taxi. K podání nepravdivých údajů ji donutila situace, všechny dokumenty má v Číně, je přesvědčena, že tam jsou porušována lidská práva.
21. V rámci **pohovoru dne 13. 10. 2016** odpovídala žalobkyně na dotazy ohledně obsahu své víry, ohledně detailů týkajících se církve, uvedla, že neodchází z ekonomických důvodů, ale proto, že v Číně může být jakýkoliv věřící zatčen, v posledních letech mají problémy i příslušníci církví, které jsou povoleny. Vláda nabádá lidi, aby udávali věřící. Ona byla dříve členkou křesťanské církve Ling'en – církev Milosti Ducha Svatého, ale četla Bibli a Ježíš ji uzdravil z nemoci, scházela se se spoluvěřícími, v Bibli je uvedeno, že Ježíš řekl svým učedníkům před 2000 lety, že se vrátí na konci věků, ta doba již přišla. Očekávala druhý příchod Ježíše Krista, proto změnila církev, poznala, že přišel v osobě Všemohoucího Boha. K víře ji přivedla švagrová. Rodina manžela jsou Buddhisté. Chodila na setkání věřících a v r. 2008 se stala vedoucí. Scházeli se v domech věřících u hostitelských rodin 2 – 3x týdně. Popsala podrobně organizaci schůzek. Policie přichází na udání sousedů, často v civilu. Popsala výše cit. knihu, ta je zde na internetu, čte ji každý den. V Číně je v Ústavě povolena víra, ale de facto věřit v Boha povoleno není. V době, kdy do církve vstoupila, nevěděla, že není povolena, o jejím přesvědčení a víře věděli příbuzní, přátelé. Zde mají se sestrami ve víře setkání, několikrát zde byla v kostele. Jejich víra toto neřeší. Jejich starosta jí sdělil, že může být zavřená. Byla vylepena oznámení a někteří spoluvěřící byli mučeni. Znovu popsala své zatčení, v případě návratu by mohla být zatčena, dcera jí sdělila, že ji hledali v jejich bydlišti. V Číně není žádné bezpečné místo, když někam přijedete, jste tam cizí, lidé si vás všimnou, když si chcete pronajmout byt, musíte předložit občanský průkaz.
22. Dále soud konstatoval, že do spisu byly předloženy internetové články, v krátkém překladu je uvedeno, o čem pojednávají. Dále 8 zpráv v anglickém jazyce, podklady

shromážděné žalovaným, přílohy k vyjádření na datovém nosiči – toto se vyjadřuje k materiálu australské odbornice Emily Dunn. Datum 15. 3. 2017 pak obsahuje protokol o seznámení žalobkyně s podklady.

23. Žalovaný připojil ke svému vyjádření Rozsudek Evropského soudu pro lidská práva, Stížnost č. 53110/16 ze dne 19. října 2017 – Y.L. proti Švýcarsku, ve svém vyjádření poukazoval na vyjádření ESLP k závěrům švýcarského Státního sekretariátu pro migraci o nevěrohodnosti žadatelky z Číny, která rovněž obdržela pas bez problémů, a to v souvislosti s uvážení restriktivního přístupu správních orgánů ke kontrolám vstupu i odchodu osob do Číny a z Číny.
24. Soud přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Krajský soud dospěl po přezkoumání správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí k závěru, že správní orgán porušil jednu ze základních zásad správního řízení, a to hodnotit provedené důkazy jednotlivě i ve vzájemné souvislosti s tím, že je nutné přihlížet ke všemu, co vyjde v řízení najevo, a to jak v neprospěch, tak ale i ve prospěch žadatele. Soud je pak po seznámení se s veškerým spisovým materiálem i napadeným rozhodnutím žalovaného přesvědčen, že v daném případě správní orgán vyhodnotil situaci pouze v šíři, hovořící v neprospěch žadatelky, své úvahy v jednotlivých momentech pak podpořil vlastními hypotézami, které důkazně řádně nepodložil.
25. Krajský soud se seznámil pečlivě s rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 2. 2018, konstatoval, že je velmi rozsáhlé a podrobné, nicméně zejména v popisné části odůvodnění, kde správní orgán na str. 1 – 20 konstatoval prakticky veškeré skutečnosti, plynoucí z žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, z provedených pohovorů a z předložených podkladů. K nenaplnění podmínek pro udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu žalovaný uvedl, že žalobkyně nevyvíjela v zemi původu činnost, směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byla azylově relevantně stíhána, sama uvedla, že nemá žádné politické přesvědčení a veřejně se nijak neangažovala, za jediný problém označila svoji příslušnost k náboženské menšině církve Všemohoucího Boha. K nenaplnění tohoto ustanovení zákona o azylu pod písm. b) pak správní orgán rozebral v odůvodnění skutečnost, že žalobkyně přicestovala evidentně v rámci organizované skupiny údajných spoluvěrců, na základě víza, které, jak přiznala, získala na základě uvedení nepravdivých údajů a o azyl nepožádala ihned po příletu na letiště v Praze. Informaci o pravdivých údajích pak podala poté, co její sdělení v žádosti o azyl byla konfrontována s údaji na žádosti o udělení víza. Pokud by nebyla na toto dotázána, zřejmě by údaje nesdělila. Toto pak dle přesvědčení žalovaného znevěrohodňuje výpověď žalobkyně. Na tomto místě však soud připomíná, že se jedná o ničím nepodloženou úvahu žalovaného, neboť nahlédnutím do správního spisu soud z pohovoru dne 26. 5. 2016 uvádí, že žalobkyně sama – na str. 2 uvedeného protokolu - sdělila, že podklady a peníze byly dodány cestovní kanceláři, která změnila údaje v registraci v tom směru, že paní W. B. je dcerou žalobkyně, ač tomu tak ve skutečnosti není. Stalo se to z důvodu toho, že rodiče této ženy byli opakovaně uvězněni, pokud by tedy nedošlo k této změně údajů, nemohla by paní z Číny vycestovat. Dále vypovídala sama o postupu, který cestovní kancelář použila k vyřízení jejich cesty, s tím, že neměla v úmyslu se již do Číny vracet. Jak plyne z výše uvedených skutečností, žalobkyně vypovídala vcelku

konzistentně a tvrdila shodné skutečnosti, zásadně ze svého azylového příběhu nevybočila. Úvahy o tom, že žalobkyně nepožádala o azyl ihned po příjezdu do ČR (resp. příletu), ale až po dvou – třech dnech, kdy spolu se svojí společnicí zjistily situaci, nemohou být podřazeny pod dosud jasně judikované situace, kdy žadatelé žádali o azyl až po mnohatýdenních pobytech v ČR, případně až s hrozbou vyhoštění po kontrolách policie. Postup žalobkyně není v daném případě rozhodně důvodem k závěru o jejích jiných záměrech. Nedůvodnost obav z pronásledování z náboženských důvodů pak ve svém rozhodnutí žalovaný spatruje i ve skutečnosti, že žalobkyně je jednou ze skupiny čínských státních příslušníků, kteří do ČR přicestovali od července 2015 do srpna 2016 a nikdy předtím ani poté, všichni hovořili o dlouhodobém pronásledování a o tom, že se dříve neznali, což žalovaný přičítá organizované skupině, o jejíchž důvodech se dá dle jeho závěru pouze spekulovat. Krajský soud však v tomto závěru rovněž nespatruje řádné odůvodnění neexistence oprávněných obav žalobkyně, neboť využít na internetu nabízené možnosti, či určité benevolence cestovní kanceláře lidmi, kteří mají obavy z dostižení místními policejními orgány ohledně účasti na nedovolených setkáváních náboženských souvěrců, jistě nesvědčí o tom, že takové obavy tito věřící neměli a nemají. Argumentace žalovaného zde kromě jeho úvahy není ničím jednoznačně podložena a je tedy pouze podkladem k možné diskuzi, která by však musela být jednoznačně vyprecizována, což v napadeném rozhodnutí rozhodně není. Dalším zásadním argumentem zřejmě má být odkaz na to, že žalobkyně a ostatní čínští žadatelé o azyl v ČR využili zákonné možnosti a po uplynutí půlroční lhůty si našli zaměstnání a opustili pobytová střediska. Krajský soud je však přesvědčen, že tato lhůta byla uzákoněna za tím účelem, aby, pokud azylové řízení trvá déle, měli žadatelé tuto možnost a uplatnili se na pracovním trhu v ČR a současně se postarali o ekonomické náklady na svůj zdejší pobyt. Tento záměr zákonodárce jistě nelze přičítat žadatelce k tíži a již vůbec nelze z uvedeného faktu dovozovat jakékoliv ekonomické důvody jejího přibytí do ČR. Jak žalobkyně vypověděla, měla v zemi původu ke své existenci a způsobu žití dostatečné prostředky, na zdejším území pak považovala za solidní živit se vlastní prací, což soud považuje za seriózní postup. V dalším rozboru žalobkyní uváděných skutečností dospěl správní orgán na str. 24 rozhodnutí k závěru, že její víru v jí uváděné náboženství po jejích sděleních nelze vyloučit a že věřící se mohou v zemi původu stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů a bezpečnostních složek. Počínaje str. 25 žalovaný provedl rozbor důvodných obav žalobkyně z pronásledování z náboženských důvodů a hodnotil, že zadržení žalobkyně znamenalo ve svých důsledcích překročení akceptovatelné míry jednání policistů i porušení služebních povinností, vzhledem k jedinému incidentu, který takto zažila, se však nejedná o azylově relevantní porušení lidských práv. Krajský soud zde však připomíná, že žalovaný se vůbec podrobněji nevěnoval stálému tlaku na tyto věřící, který spočíval v následku stálého stěhování žalobkyně a jejím snahám uniknout této policejní pozornosti za účelem převýchovy. Místo toho zaujal pozici vyvrácení jí tvrzených obav z neustálého vyhledávání věřících tím, že argumentoval získáním cestovního dokladu, tedy, toto dokládá, že po žadatelce nebylo vyhlášeno velké pátrání. To ale žalobkyně sama ani netvrdila a správní orgán tedy bude mít v dalším řízení povinnost vyhodnotit jí tvrzené neustálé tlaky zejména místních policejních orgánů v síle azylové či neazylové relevance. Zde pak považuje soud odkaz na rozhodnutí Krajského soudu v Plzni (str. 27) za nepřiléhavý, neboť u žalobkyně se nejedná o kteréhokoliv občana, tak, jak má citované rozhodnutí na mysli, ale o žadatelku, tvrdící hrozby v oblasti lidských práv,

pramenících z její náboženské víry. Soud je přesvědčen, že z uvedených skutečností vyplývá dostatečně, že odůvodnění nenaplnění podmínek § 12 písm. b) zákona o azylu, ač žalovaným velmi rozsáhlé, nelze věcně považovat za dostatečně vypořádané.

26. Další výtky soudu pak směřují proti odůvodnění nesplnění podmínek § 14a) zákona o azylu. Nejprve na str. 29 – 36 žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný popsal, proč a z jakých důvodů přihlédl či nepřihlédl v průběhu správního řízení k jednotlivým podkladům a vyjádřením, které zástupce žalobkyně předložil k důkazu o silném omezování náboženských svobod v Číně. K samotnému návratu žalobkyně do země původu a z tohoto plynoucím případným vážným obavám z újmy, která by mohla nastat, se však žalovaný konkrétně vyjádřil na str. 37 – 40, a to tak, že nastolil otázku, zda žalobkyně je ohrožena nebezpečím mučení či nelidského nebo ponižujícího trestání nebo zacházení – zde odkázal na znění zákona, přejaté z čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, považoval proto za důvodné vycházet z rozsudků ESLP. Z těchto pak lze dovodit, že pro azylově relevantní zásah je nutné, aby ponížení a pokoření, které žadatele provází, dosáhlo mimořádného stupně úrovně, závisející na všech okolnostech případu. Takovou situaci žalovaný v dané věci neshledal. Zde argumentoval, že žalobkyně nebyla dlouhodobě pronásledována, tvrdila, že byla hledána, ale pro toto učinila jediné, a to změnila adresy bydliště. Zde si však soud dovoluje položit otázku, jakou jinou iniciativu měla žalobkyně v takovém případě vyvinout, když k přesídlení v rámci země žalovaný vůbec nezjistil, zda z podkladů lze hovořit o bezpečném možném přesídlení a do jakého konkrétního regionu, přitom pak žalobkyni vyčítá, že po mnohých snahách o změny bydliště, a to i pro problémy s udáním své osoby manželem, dospěla k závěru, že bude podstatně bezpečnější zem původu opustit zcela. V postupu dedukce žalovaného, spějící k učiněnému závěru, soud postrádá zásadní logiku. Pokud pak vysvětlení žalobkyně, že v době odjezdu mohla vycestovat, neboť po ní nebylo v zemi vyhlášeno velké pátrání, nepovažoval žalovaný za přesvědčivé, měl jednoznačnou povinnost svůj závěr opřít o jasně zjištěné a z podkladů doložené osvětlení opaku, který v zemi původu reálně funguje.
27. K námitkám žalobkyně o nesprávnosti závěrů žalovaného v oblasti tzv. doplňkové ochrany pak soud připomíná, že žalovaný na str. 37 – 39 opět cituje pouze své úvahy, tyto však neopřel o žádný konkrétní seriózní a objektivní podklad. Krajský soud je tak po pečlivém přezkoumání věci přesvědčen, že správní orgán v této oblasti zcela rezignoval na svoji povinnost podložit své závěry dostatečnými a objektivními informacemi z různých zdrojů, neboť se vůbec nevypořádal s momentem, který lze za situace, panující v zemi původu žalobkyně, předpokládat, tedy, že tato přicestuje zpět do své vlasti s propadlým datem možného turistického návratu, stane se tak zcela jistě předmětem zájmu policejních orgánů již na samotném letišti a vůbec se nezabýval tím, co vše může následovat. Tedy, žalovaný nemá žádné relevantní informace o tom, jaký je předpoklad bezpečného návratu neúspěšného žadatele o azyl do Čínské lidové republiky, nemůže tedy za daných podkladů souladně se zákonem o azylu vypořádat otázku případné azylově relevantní hrozby ve smyslu ust. § 14 a) zákona o azylu, které upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním

občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Zde má pak soud na mysli zejména možný následek, spadající pod jeho písm. b) a d).

28. Žalovaný přiložil k svému podání ze dne 14. 6. 2018 Stížnost č. 53110/16 – Rozhodnutí ESLP ze dne 19. 10. 2017, v níž soud řešil stížnost žadatelky, která opustila Čínu z důvodu rizika špatného zacházení, které jí hrozilo v důsledku náboženského přesvědčení. Její žádost byla zamítnuta, s tím, že její vysvětlení byla shledána nedůvěryhodnými. Toto rozhodnutí však, dle přesvědčení krajského soudu, nelze bez dalšího aplikovat na případ žalobkyně, neboť soud v její výpovědi žádné zásadnější diskrepance neshledal a neměl tedy důvod hodnotit její výpovědi jako nevěrohodné. Naopak, v postupu žalovaného shledal zásadní nedostatky, které výše vyjádřil, správnímu orgánu vyčítá porušení zásad správního řízení, vyjádřených v § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, soud je přesvědčen, že žalovaný musí doplnit své podklady o zjištění možného bezpečného návratu žalobkyně do země původu, tak, jak vyjádřil v bodě 23 a znovu zhodnotí všechny skutečnosti, které žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla i z pohledu vážnosti jejích obav z pronásledování z náboženských důvodů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, a to v celém kontextu podkladů, které popisují vážnost situace tamních věřících.
29. Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem dospěl po projednání a přezkoumání věci soud k závěru, že v daném případě došlo k vadě řízení, která měla za následek vydání rozhodnutí, které je v rozporu se správním řádem i zákonem o azylu, z důvodu § 78 odst. 1 s.r.s. proto zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a v souladu s odst. 4 věc vrací k dalšímu řízení. V něm vezme žalovaný v úvahu skutečnosti, které krajský soud výše uvedl.

V. Náklady řízení

30. S odkazem na ust. § 60 odst. 1 s.r.s. soud přiznal ve věci úspěšné žalobkyni náhradu nákladů řízení, které spočívají v nákladech právního zastoupení. Ty zástupce žalobkyně vyčíslil v rozsahu tří úkonů právní služby (převzetí zastoupení a první porada s žalobkyní, žaloba, účast u jednání soudu), tedy částku 3.100,- Kč x 3 = 9.300,- Kč. Dále 3x 300,- Kč režijní paušál = 900,- Kč, cestovné dne 29/5 2019 automobilem Škoda Octavia se spotřebou 5,1 l nafty/100 km v délce Frýdek-Místek – Hradec Králové a zpět 480 km – částka 2.791,- Kč. Za 12 půlhodin ztráty času zástupce účtoval částku 1.200,- Kč, celkem tedy 14.191,- Kč, spolu s DPH ve výši 2.980,- Kč činí účtovaná odměna právního zastoupení žalobkyně částku 17.171,- Kč, kterou zaplatí žalovaný k rukám zástupce žalobkyně do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 5. června 2019

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně